

Sygn. akt II Ka 494/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r.

sprawy **R. L.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 661/12

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację R. L. za oczywiście bezzasadną, zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 494/14

UZASADNIENIE

J. W., K. P. i R. L. oskarżeni zostali o to, że:

I. w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wyrwaniu zamka w drzwiach domku letniskowego z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki P. (...) cale, pełnej butli gazowej 11 kilogramowej wraz z reduktorem oraz trzech pilotów od telewizora, dekodera oraz DVD powodując straty w łącznej wysokości 600 zł na szkodę A. C., przy czym J. W. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk wobec K. P. i R.

L., zaś wobec J. W. o czyn z art. 279 §

1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po uprzednim wypchnięciu okna dostał się do wnętrza domku letniskowego, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki V. (...) cali wraz z pilotem oraz butli gazowej 11 kilogramowej o łącznej wartości 500 zł na szkodę M. P., przy czym J. W. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk wobec K. P. i R.

L., zaś wobec J. W. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po uprzednim wyłamaniu dwóch okien dostał się do wnętrza domku letniskowego, z którego jednak nie dokonał zaboru żadnej rzeczy z uwagi na brak przedmiotu zaboru, ponadto dokonał uszkodzenia mienia w wartości 500 zł na szkodę B. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec K. P. i R. L., zaś wobec J. W. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IV. w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza domu letniskowego, z którego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia młotka oraz kombinerek o wartości 30 zł, ponadto dokonał uszkodzenia mienia w wartości 700 zł na szkodę M. C. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec K. P. i R. L., zaś wobec J. W. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

nadto **R. L.** oskarżony został o to, że:

V. w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości M., gm. J., powiat (...), województwo (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował po drodze publicznej samochodem marki F. (...) nr rej. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

nadto **E. W.** oskarżona została o to, że:

VI. w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości K., pow. (...), woj. (...), nabyła za kwotę 120 zł dwie pełne butle gazowe 11 kilogramowe wraz z odciętymi reduktorami o łącznej wartości 300 zł wiedząc, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego,

to jest o czyn z art. 291 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 roku, sygn. akt II K 661/12, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonych **J. W., K. P. i R. L.** uznał za winnych zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 279 § 1 kk wobec K. P.

i R. L., zaś wobec J. W. czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz w ramach czynu zarzucanego tym oskarżonym w punkcie II aktu oskarżenia uznał ich winnych tego, że w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wypchnięciu okna dostali się do wnętrza domku letniskowego, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki V. (...) cali wraz z pilotem oraz butli gazowej 11 kilogramowej o łącznej wartości 500 zł na szkodę M. P., przy czym J. W. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu

co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu stanowiącego występki z art. 279 § 1 kk wobec K. P. i R. L., zaś wobec J. W. czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i przyjął, że stanowiły one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał J. W. na karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś K. P. i R. L. na kary po roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył J. W., K. P.

i R. L. kary grzywny po 80 stawek dziennych i ustalił wysokość stawek dziennych dla każdego z oskarżonych na kwoty po 10 zł;

II. oskarżonych **J. W., K. P. i R. L.** w ramach czynu zarzucanego im w punkcie III aktu oskarżenia uznał ich za winnych tego, że w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wyłamaniu dwóch okien dostali się do wnętrza domku letniskowego, z którego jednak nie dokonali zaboru żadnej rzeczy z uwagi na brak przedmiotu zaboru, ponadto dokonali uszkodzenia mienia

w wartości 500 zł na szkodę B. K., przy czym J. W. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec K. P. i R. L., zaś wobec J. W. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz

w ramach czynu zarzucanego im w punkcie IV aktu oskarżenia uznał ich za winnych tego, że w dniu 5 kwietnia 2012 roku w miejscowości T., gm. J., powiat (...), województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostali się do wnętrza domu letniskowego, z którego dokonali zaboru w celu przywłaszczenia młotka oraz kombinerek o wartości 30 zł, ponadto dokonał uszkodzenia mienia w wartości 700 zł na szkodę M. C., przy czym J. W. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia występku z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec K. P. i R. L., zaś wobec J. W. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i przyjmując, że stanowiły one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał J. W. na karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś K. P. i R. L. na kary po roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył J. W., K. P. i R. L. kary grzywny po 80 stawek dziennych i ustalił wysokość stawek dziennych dla każdego z oskarżonych na kwoty po 10 zł,

III. oskarżonego **R. L.** uznał za winnego czynu zarzucanego mu

w punkcie V aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk w zw.

z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 178a § 4 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł środek karny

w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat,

IV. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone wobec K. P., R. L. i J. W. kary pozbawienia wolności i kary grzywny połączył i wymierzył K. P. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną 120 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych, R. L. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 120 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych, zaś J. W. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną 120 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec K. P. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat,

VI. oskarżoną **E. W.** uznał za winną popełnienia zarzuczonego jej w punkcie VI aktu oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 291 § 1 kk i za to, na podstawie art. 291 § 1 skazał ją na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat,

VII. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył E. W. karę 60 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

VIII. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu K. P. na poczet orzeczonej grzywny, zaś J. W. i R. L. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich faktycznego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 5-7 kwietnia 2012r., przyjmując, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny oraz jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

IX. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od J. W. i R. L. po 640 złotych tytułem opłat, od K. P. 540 zł tytułem opłat, zaś od E. W. 240 zł tytułem opłat, w pozostałym zakresie zwolnił wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony R. L., który na podstawie art. 444 kpk i art. 425 § 1-3 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając temu rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania:

- art. 4 kpk, 5 kpk i art. 410 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na jego korzyść; rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na jego niekorzyść; oparcie ustaleń na okolicznościach, które nie zostały ujawnione na rozprawie, poprzez nieprzesłuchanie podczas postępowania przed sądem współoskarżonego J. W.;

- art. 6 kpk, art. 78 kpk i art. 81 kpk, poprzez pozbawienie go przez Sąd Rejonowy prawa do obrony w niniejszej sprawie, w wyniku nie uwzględnienia składanych przez niego wniosków o ustanowienie obrońcy z urzędu.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów oskarżony wniósł o uniewinnienie go od zarzutów popełnienia czynów z art. 279 § 1 kk oraz wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat 3 za czyn z art. 178a § 4 kk. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania, z wytycznymi o przyznaniu mu obrońcy z urzędu.

W toku rozprawy odwoławczej, ustanowiony z wyboru obrońca oskarżonego poparł apelację oskarżonego z tym, że wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony poparł apelację i przyłączył się do wniosku obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego R. L. nie zasługuje na uwzględnienie. Argumentacja przedstawiona w apelacji - wobec jej bezzasadności - nie mogła wywołać oczekiwanych i postulowanych przez skarżącego rezultatów.

Z uwagi na fakt, iż prawo do posiadania obrońcy z urzędu wówczas, gdy oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów obrony, należy do jednej z podstawowych zasad procesu oraz jest elementarnym standardem rzetelnego procesu w demokratycznym państwie prawa, stanowiąc równocześnie realizację zasady prawa do obrony statuowanej przez art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, w pierwszej kolejności Sąd II instancji odniesie się do podniesionego przez oskarżonego zarzutu naruszenia przepisów art. 78 § 1 kpk i art. 81 kpk w zw. z art. 6 kpk.

W ocenie Sądu II instancji, zarzut powyższy nie ma merytorycznych podstaw. Wbrew stanowisku oskarżonego R. L., Sąd I instancji nie uwzględniając składanych przez niego wniosków o ustanowienie obrońcy z urzędu, nie naruszył jego prawo do obrony, bowiem decyzje w tym przedmiocie miały oparcie w przepisach prawa.

Nie ulega wątpliwości, że w myśl art. 78 § 1 kpk oskarżony, który nie ma obrońcy z wyboru, może zażądać, aby wyznaczono mu obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Wobec jednoznaczności takiego unormowania nie ulega wątpliwości, że warunkiem wyznaczenia oskarżonemu obrońcy z urzędu, na podstawie tego przepisu, jest należyte wykazanie przez niego niemożności poniesienia kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru.

Z akt sprawy wynika, że oskarżony R. L. w dniu 22 maja 2013 roku złożył wniosek o ustanowienie dla niego obrońcy z urzędu w niniejszym postępowaniu, uzasadniając swą prośbę tym, że nie stać go na obronę, a sam nie jest w stanie prowadzić swojej obrony (k. 377). Po wezwaniu go przez Sąd Rejonowy do udokumentowania swojej sytuacji rodzinnej i majątkowej, oskarżony złożył oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania. Ponadto Sąd uzyskał z Aresztu Śledczego W.-B. informację o tym, czy jest on zatrudniony w tej jednostce penitencjarnej oraz jaki jest stan jego konta depozytowego. Na rozprawie w dniu 2 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy, na podstawie art. 78 § 1 kpk, postanowił wniosku oskarżonego R. L. nie uwzględnić, gdyż, w ocenie Sądu, nie wykazał on, aby nie był w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru (k.362v). W toku niniejszego postępowania, do Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim wpływały kolejne wnioski oskarżonego R. L. o wyznaczenie dla niego obrońcy z urzędu, tj. w dniach 16.07.2013r., 16.10.2013r. i 04.02.2014r. Oskarżony uzasadniał powyższe wnioski ponownie wskazując,

że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru, a nie potrafi sam bronić się w tej sprawie (k.366, 388, 433). Sąd Rejonowy, działając na podstawie art. 78 § 1 kpk, żadnego

z powyższych wniosków nie uwzględnił, uznając w każdym przypadku, że oskarżony nie wykazał żadnych nowych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do ustanowienia dla niego obrońcy z urzędu (k. 378v, k. 416v, k. 450v).

Przedstawiony wyżej sposób procedowania Sądu I instancji w przedmiocie składanych przez oskarżonego wniosków o ustanowienie obrońcy z urzędu wskazuje na to, że Sąd Rejonowy w wymaganej formie odniósł się do każdego ze złożonych wniosków, a stanowisko swoje w tym zakresie każdorazowo prawidłowo uzasadnił. W ocenie Sądu II instancji, słuszne było przekonanie tego Sądu, wynikające z analizy zgromadzonych w sprawie informacji dotyczących sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego, że nie wykazał on,

że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pośrednio o prawidłowości oceny możliwości finansowych oskarżonego, umożliwiających mu korzystanie z pomocy obrońcy z wyboru, świadczy fakt, iż po wydaniu przez Sąd I instancji wobec niego wyroku skazującego w niniejszej sprawie, ustanowił on obrońcę z wyboru w toku postępowania odwoławczego.

Podkreślić należy, iż w przedmiotowych wnioskach oskarżony wskazywał jedynie na swoje ubóstwo jako okoliczność uzasadniającą wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, nie podając innych okoliczności, które – chociażby w jego ocenie – obronę tę czyniłyby obligatoryjną. Takich okoliczności nie dostrzegł w niniejszej sprawie również Sąd II instancji.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu II instancji nie ma racji oskarżony kwestionując zaskarżony wyrok poprzez próbę dowiedzenia, że Sąd I instancji naruszył jego prawo do obrony w toczącym się postępowaniu, na skutek bezzasadnego nieustanowienia dla niego obrońcy z urzędu.

Nie można również zgodzić się z poglądem skarżącego, iż w toku rozpoznawania niniejszej sprawy Sąd I instancji naruszył przepisy art. 4 kpk, art. 5 kpk i art. 410 kpk i to w sposób mogący rzutować na treść wyroku.

Naruszenia art. 4 kpk skarżący upatruje w tym, że, w jego ocenie, Sąd nie rozważył wszystkich okoliczności sprawy wynikających ze wszystkich zgromadzonych dowodów, a szczególnie tych, które przemawiały na jego korzyść.

Odnosząc się do powyższych twierdzeń skarżącego wyjaśnić należy, iż wyrażona w art. 4 kpk zasada obiektywizmu nie polega na obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego, jak tego zapewne oczekuje skarżący. Zasada ta nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i rzetelną, bezstronną, wszechstronną ocenę wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych istotnych okoliczności (zob. pod. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 20 czerwca 2012r., II AKa 98/12, LEX nr 1216340). Aby zarzut braku obiektywizmu był skuteczny, skarżący musiałby wskazać konkretne przepisy ustawy, które zostały naruszone przez sąd w sposób wskazujący na tendencyjność jego postępowania i brak obiektywizmu w ocenie racji procesowych oskarżonego. Oskarżony jednak nie wskazał, jakich to konkretnych kwestii Sąd nie rozważył, bądź przy ocenie których dowodów i faktów nie zachował neutralności, na czym polegało niedopuszczalne kierunkowe nastawienia Sądu Rejonowego do sprawy karnej R. L.. Z kolei, w ocenie Sądu II instancji, nie ma jakichkolwiek przesłanek wskazujących na nieobiektywne procedowanie Sądu Rejonowego w tej sprawie.

Nie jest zasadny zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk. Nie budzi bowiem wątpliwości, że Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie nie uzewnętrzniał w uzasadnieniu wydanego przez siebie wyroku wątpliwości, co do jakichkolwiek elementów stanu faktycznego, bądź co do sposobu interpretacji prawa, które w sprawie zastosował, i to takich wątpliwości, których nie mógł usunąć. Nie powstała zatem w niniejszej sprawie sytuacja, która skutkowałaby koniecznością sięgnięcia po przepis art. 5 § 2 kpk. Należy bowiem przypomnieć, iż dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 kpk, nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy Sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też, czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.02.2006r., III KK 335/05, LEX nr 180797). Skarżący ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że Sąd rozstrzygnął nieusuwalne wątpliwości na jego niekorzyść, nie precyzując czego wątpliwości te miałyby dotyczyć, a Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej, nie dopatrył się w rozumowaniu Sądu I instancji takich okoliczności, które winny były wątpliwości Sądu orzekającego wywołać.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się również podnoszonej przez oskarżonego obrazy art. 410 kpk. Wskazane naruszenie procedury karnej może zostać stwierdzone w przypadku posłużenia się przez sąd materiałem dowodowym, który nie został ujawniony, bądź w przypadku oparcia orzeczenia jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2013 r., IV KK 82/13, LEX nr 1350322). Przejawów wspomnianego uchybienia nie dopatrył się w niniejszej sprawie Sąd II instancji.

Z treści apelacji wynika, że oskarżony upatruje tego uchybienia w tym, iż Sąd I instancji, w ocenie skarżącego, poczynił ustalenia w oparciu o okoliczności, które nie zostały ujawnione w toku postępowania sądowego, ponieważ Sąd nie przesłuchał na rozprawie współoskarżonego J. W..

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że stanowisko skarżącego w tym zakresie jest bezzasadne. Kontrola odwoławcza potwierdziła prawidłowość procedowania Sądu I instancji w zakresie wprowadzenia do procesu dowodu z wyjaśnień oskarżonego J. W..

Przypomnieć trzeba zatem, że postępowanie jurysdykcyjne rozpoczęło się w tej sprawie w trybie uproszczonym w dniu 1 października 2012r., bowiem na wyznaczonych wcześniej terminach rozpraw Sąd Rejonowy, stwierdzając przeszkody formalne w rozpoznaniu sprawy, odraczał rozprawy. Na rozprawę główną w dniu 1 października 2012 roku, nie stawił się oskarżony J. W.. Wysłane do niego wezwanie na termin rozprawy odebrane zostało przez jego matkę. W związku z powyższym, Sąd uznał wezwanie za prawidłowo doręczone i na podstawie art. 479 § 1 kpk postanowił prowadzić rozprawę pod jego nieobecność. W toku rozprawy przeprowadzonej w tym dniu odczytano wyjaśnienia nieobecnych oskarżonych, w tym J. W. oraz przesłuchano oskarżonego R. L.. Zauważyć należy, iż niewątpliwie podstawą odczytania wyjaśnień złożonych przez oskarżonych w postępowaniu przygotowawczym był przepis art. 479 § 2 kpk, a nie wadliwie wskazany przez Sąd, jako podstawa prawna tej czynności, art. 179 § 2 kpk. W celu kontynuowania postępowania dowodowego Sąd rozprawę

odroczył do dnia 10 grudnia 2013 roku. Na ten termin rozprawy oskarżony J. W. ponownie nie stawił się mimo, że wysłane do niego wezwanie odebrał on osobiście (k. 395). Sąd Rejonowy na podstawie art. 484 § 2 kpk i art. 404 § 2 kpk, postanowił prowadzić odroczoną rozprawę w dalszym ciągu, w postępowaniu zwyczajnym, w tym samym składzie. Jednocześnie, na podstawie art. 377 § 3 kpk, postanowił prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego J. W., uznając że złożył on wyjaśnienia w trybie, który przewiduje art. 479 § 2 kpk, a więc będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się na nią bez usprawiedliwienia (k. 417). Oskarżony J. W. nie stawiał się również na rozprawy w dniach 18 lutego 2014r. i 17 kwietnia 2014r. mimo, że osobiście odebrał wezwania na wyznaczone terminy rozpraw (k.436, 469). Sąd Rejonowy w oparciu o przepis art. 377 § 3 kpk prowadził powyższe rozprawy pod nieobecność oskarżonego J. W.. Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 r. Sąd zamknął przewód sądowy, odraczając wydanie wyroku do dnia 24 kwietnia 2014r. (k. 450, 478).

Mając na uwadze przedstawiony przebieg postępowania, wyjaśnić należy w pierwszej kolejności, iż w sytuacji, gdy wobec przekroczenia terminu przerwy w rozprawie, określonego w art. 484 kpk, następuje zmiana trybu postępowania z uproszczonego na zwyczajny, nieusprawiedliwiona nieobecność oskarżonego na rozprawie nie stoi na przeszkodzie prowadzeniu tej rozprawy "w dalszym ciągu", jeżeli złożył on już wyjaśnienia w toku postępowania sądowego (art. 376 § 2 kpk), albo wprawdzie tych wyjaśnień nie złożył ale odczytano je w trybie art. 479 § 2 kpk i o terminie rozprawy, na której dochodzi do kontynuowania rozpoznawania sprawy - w postępowaniu zwyczajnym - oskarżony został zawiadomiony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., V KK 167/11, OSNKW 2011/9/85).

Ponadto, jak wywiódł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 maja 2012 r., jeśli przed zmianą trybu ujawniono wyjaśnienia oskarżonego złożone uprzednio w postępowaniu przygotowawczym, co jest dopuszczalne w świetle art. 479 § 2 kpk w sytuacji niestawiennictwa oskarżonego, którego obecność na rozprawie nie jest obowiązkowa, to owo ujawnienie wyjaśnień trzeba uznać za równoważne z punktu widzenia procesowych konsekwencji tej czynności ze złożeniem wyjaśnień w postępowaniu sądowym (II KK 265/11, LEX nr 1375388).

Nie ulega zatem wątpliwości, że w układzie procesowym, który wystąpił w rozpoznawanej sprawie, jeszcze przed zmianą trybu postępowania na zwyczajny, doszło do wprowadzenia do procesu dowodu z wyjaśnień oskarżonego J. W., które odczytano w toku rozprawy. Z punktu widzenia prawidłowości prowadzonego postępowania dowodowego, nie było zatem potrzeby odbierania wyjaśnień od oskarżonego J. W., skoro dowód z tych wyjaśnień został już uprzednio, zgodnie z przepisami procedury, przeprowadzony.

Oceniając powyższe rozważania w kontekście podniesionego przez oskarżonego R. L. zarzutu naruszenia art. 410 kpk stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy, czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie wyjaśnień oskarżonego J. W., nie naruszył tego przepisu, gdyż dowód z wyjaśnień tego oskarżonego ujawniony został podczas postępowania sądowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż w ocenie sądu II instancji, prawidłowe zastosowanie art. 479 § 2 kpk i odczytanie protokołu wyjaśnień współoskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, nie może być uznane również za godzące w prawo innego oskarżonego w tej sprawie do obrony, bowiem jest to sytuacja procesowa, w której to ustawa wprowadza wyjątki od zasad procesowych, w tym od zasady bezpośredniości czy kontradyktoryjności, poprzez możliwość odczytania protokołów zeznań lub wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., IV KK 442/04, OSNwSK 2005/1/1080).

W kontekście realizowania przez skarżącego prawa do obrony, w realiach niniejszej sprawy istotnym jest również i to, że ujawnione na rozprawie przez odczytanie wyjaśnienia oskarżonego J. W. nie były jedynym dowodem sprawstwa oskarżonego R. L.. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy, uznając winę oskarżonego,

oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach, które złożył sam oskarżony R. L., a dopiero w dalszej kolejności na wyjaśnieniach współoskarżonych, których dodatkowo nie uznał za wiarygodne w pełnym zakresie.

W ocenie Sądu II instancji, zgromadzony w sprawie kompletny materiał dowodowy, w tym w szczególności wyjaśnienia wszystkich oskarżonych, Sąd orzekający poddał wszechstronnej analizie i ocenie, które czynią zadość regułom wynikającym z przepisu art. 7 kpk. Do wysnucia wniosku tego rodzaju uprawnia konfrontacja przeprowadzonych w sprawie dowodów z pisemnymi motywami skarżonego wyroku, w których Sąd orzekający przedstawił wyczerpująco tok swojego rozumowania zawierający analizę, a następnie ocenę poszczególnych zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd w uzasadnieniu wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego przydał przymiot wiarygodności, a którym i w jakiej części oraz z jakiego powodu cechy tej odmówił.

Podkreślenia wymaga, że analizę i ocenę poszczególnych dowodów, w tym wersji prezentowanych przez poszczególnych oskarżonych, Sąd Rejonowy dokonywał nie tylko pod względem ich wewnętrznej spójności, ale także w konfrontacji z pozostałymi, pozyskanymi w sprawie dowodami. To czyni dokonaną analizę, a w konsekwencji także ocenę wszechstronną oraz kompleksową. Sposobowi rozumowania i wnioskowania Sądu I instancji nie można odmówić logiki, konsekwencji, czy też zarzucić jakkolwiek sprzeczność, błęd. Ocena ta mieści się w granicach swobody przyznanej prawem i w żadnym fragmencie nie jest dotknięta dowolnością.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę wyrażoną przez Sąd I instancji nie dostrzega potrzeby powtórnego przytaczania wywodów tego Sądu, zwłaszcza, że skarżący nie sformułował żadnego konkretnego zarzutu pod adresem oceny dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji.

Niemniej jednak, mając na uwadze treść apelacji oskarżonego, należy zwrócić uwagę na wyjaśnienia, jakie składał w niniejszym postępowaniu oskarżony R. L. oraz na ich szczegółową ocenę dokonaną przez Sąd orzekający.

Sąd Rejonowy obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego R. L. poza tym fragmentem, gdzie oskarżony na rozprawie głównej nie przyznał się do udziału w kradzieżach z włamaniem oraz zaprzeczał, aby pozostając przy samochodzie obserwował otoczenie. Sąd I instancji umotywowował należycie, dlaczego częściowo uwzględnił te wyjaśnienia oraz dlaczego dowód z wyjaśnień tego oskarżonego w części odrzucił jako niewiarygodny. Słusznie Sąd podkreślił, że oskarżony nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość jego pierwotną relację, nie ujawniły się też powody, dla których R. L. mógłby w toku postępowania przygotowawczego fałszywie pomawiać sam siebie o popełnienie poważnych przestępstw.

Mając jeszcze na uwadze stanowisko skarżącego, że J. W. powinien zostać przesłuchany na rozprawie, w sytuacji gdy złożył on wyjaśnienia go obciążające, należy w tym miejscu zauważyć, że w toku postępowania R. L. kwestionował jedynie twierdzenia J. W., że oni razem wchodzili do domów letniskowych, z których wspólnie zabierali wartościowe przedmioty. Wskazuje na to postawa procesowa R. L. prezentowana podczas konfrontacji z J. W., do której doszło w toku postępowania przygotowawczego oraz treść jego wyjaśnień złożonych przed Sądem. Istotne jest, że oskarżony R. L. nie podważał innych okoliczności popełnianych przestępstw, o których mówił oskarżony J. W., a które miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zatem w sytuacji, gdy Sąd I instancji ustalił, że rola R. L. w popełnianiu przestępstw polegała na dowożeniu oskarżonych na miejsce kradzieży, obserwowaniu otoczenia i ładowaniu skradzionych przedmiotów do samochodu, a więc uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego R. L., że nie wchodził on do domków letniskowych, zasadnie odrzucając tym samym przeciwną wersję J. W., to tym bardziej jako słuszne należało ocenić stanowisko Sądu Rejonowego, że w realiach niniejszej sprawy, obecność oskarżonego J. W. na rozprawie nie była niezbędna, w tym też dla realizacji przez oskarżonego R. L. jego prawa do obrony.

Podsumowując powyższe rozważania, należy stwierdzić, że kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku, nie potwierdziła podniesionych w apelacji oskarżonego zarzutów naruszenia przepisów postępowania i to w sposób mający wpływ na treść wyroku. Ponadto Sąd II instancji nie stwierdził, aby Sąd Rejonowy dopuścił się innych, nie wskazanych przez skarżącego, uchybień. Sąd I instancji dysponując kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych, które wiernie odzwierciedlają rzeczywisty przebieg poszczególnych zdarzeń stanowiących przedmiot rozpoznania niniejszej sprawy. Sąd odwoławczy, analizując dowody zgromadzone w sprawie, doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał winę oskarżonego R. L. w zakresie wszystkich czynów przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem.

Prawna ocena ustalonych zachowań oskarżonego R. L. nie budzi wątpliwości Sądu II instancji. W zakresie kwestionowanym przez skarżącego,

tj. czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II wyroku, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy po prawidłowym ustaleniu roli każdego z oskarżonych w przebiegu poszczególnych zdarzeń, słusznie uznał, że oskarżony R. L. popełnił te przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z K. P. i J. W.. Sąd odwoławczy, stwierdzając ich prawidłowość, nie dostrzega potrzeby przedstawiania w tym zakresie dodatkowych rozważań. Mając na uwadze treść wyjaśnień R. L., podkreślić w tym miejscu jedynie warto, że współsprawstwo nie oznacza, że wszyscy współdziałający uczestniczą fizycznie w każdej z czynności wykonawczych, realizujących znamiona przestępstwa, bowiem zawarta w art. 18 § 1 kk koncepcja współsprawstwa zasadza się na możliwości przypisania każdemu

ze współsprawców całości popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa,

a więc także tego, co zostało zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 stycznia 2013 r., II AKa 310/12, LEX

nr 1280608).

Sąd Okręgowy podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie reakcji karnej jaka, zdaniem Sądu, właściwa jest w odniesieniu do oskarżonego R. L. za przypisane mu czyny. Każda z kar orzeczonych wobec oskarżonego, za każde z przypisanych mu przestępstw czyni zadość ustawowym wymogom, także kary łączne orzeczone wobec R. L. zostały prawidłowo ukształtowane. Odpowiedni fragment pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w którym Sąd orzekający zaprezentował swoje stanowisko w tym względzie (k.503-504) przekonują o tym, że kary te orzeczone zostały zgodnie

z dyrektywami, które winny je kształtować. Przy wymierzaniu kar jednostkowych Sąd

I instancji miał na uwadze, zgodnie z treścią art. 53 § 1 i 2 kk, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, motywację sprawcy, uprzednią karalność oskarżonego, a także jako okoliczność łagodzącą - szczerze wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Orzeczone wobec oskarżonego R. L. wszystkie kary jednostkowe są odpowiednie i nie mogły być uznane za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Podobnie należało ocenić wymiar obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres 5 lat za przestępstwo z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Orzeczone zaś w stosunku do oskarżonego kary łączne, tj. pozbawienia wolności

w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy oraz grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 zł każda z nich, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględniają cele, jakie powinny spełniać oraz uczynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzona w ten sposób dolegliwość karna jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Końcowo, mając na uwadze zawarty w apelacji wniosek oskarżonego R. L. o orzeczenie wobec niego za czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § kk kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na

3 lata, wskazać należy w pierwszej kolejności, w ślad za Sądem Rejonowym, iż zgodnie z art. 69 § 4 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności dla sprawcy czynu określonego w art. 178a § 4 kk nastąpić może wyłącznie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a w niniejszej sprawie niewątpliwie z takim wypadkiem nie mamy do czynienia. Po drugie, wobec nieuwzględnienia wniosku skarżącego o uniewinnienie go od dokonania czynów przypisanych mu w pkt I i II wyroku, wniosek powyższy, z uwagi na prawidłowo orzeczony wymiar kary łącznej pozbawienia wolności i treść art. 69 § 1 kk, był bezprzedmiotowy.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w wywiezionym środku odwoławczym oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 kpk podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał wyrok w zaskarżonej części w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kierując się sytuacją majątkową oskarżonego R. L., Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk, orzekł jak w wyroku.